

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolaev Ghenadie,

Judecători – Timofti Vladimir, Toma Nadejda

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Felișcan Victor în numele inculpatului Preida Maxim prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Soroca din 27 octombrie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017 în cauza penală privindu-l pe

Preida Maxim Xxxx, născut la xxxxx, originar din or. xxxx și domiciliat în xxxxx str. xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 19.01.2015 – 27.10.2016 (prima instanță);
2. 29.11.2016 – 26.04.2017 (instanța de apel);
3. 05.09.2017 – 15.11.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 27 octombrie 2016 inculpatul Preida Maxim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (5) și art. 208 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa:

- în baza art. 186 alin. (5) Cod penal – 7 ani închisoare;

- în baza art. 208 alin. (1) Cod penal – 2 ani închisoare;

În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită lui Preida Maxim pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 8 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Preida Maxim, la 06 noiembrie 2014, știind cu certitudine că Preida Piotr este minor, l-a instigat să pătrundă și să sustragă pe ascuns bunuri materiale din gospodăria lui Muntean Angela domiciliată pe str. xxxxx nr. xxxx orașul xxxxx, în sumă totală de 245 000 lei.

Tot el, la 06 noiembrie 2014, în coautorat cu minorul Preida Piotr, urmărind același rezultat infracțional, prin înțelegere prealabilă de comun acord, l-a determinat pe minor să meargă la gospodăria Muntean Angela, domiciliată pe str. xxxx nr. xxxx orașul xxxx, unde a asigurat modul ascuns al sustragerii comise de

către minorul Preida Piotr, stând de veghe la gardul gospodăriei în timp ce ultimul a pătruns înăuntru sărind gardul, a deteriorat geamul din sticlă de la locuință și intrând înăuntru a sustras pe ascuns, cu scop de însușire următoarele bunuri materiale: un colier confecționat din aur cu pietre scumpe în valoare de 30 000 lei, un ceas confecționat din aur care se atâră pe pandantiv din aur în valoare de 30 000 lei, un set de cercei și brățară confecționate din aur în valoare de 7000 lei, un set de mărgel și cercei confecționate din aur în valoare de 7000 lei, un set de cercei și inel cu pietre scumpe în valoare de 7000 lei, un lăntișor din aur în valoare de 10 000 lei, 2 medalioane din aur în valoare de 70 000 lei, 6 inele cu pietre în valoare de 20 000 lei, un set de cercei și inel cu pietre scumpe din aur în valoare de 5000 lei, 10 monede vechi în valoare de 70 000 lei, 2 lăntișoare din aur în valoare de 1500 lei, bucăți din lăntișoare deteriorate confecționate din aur în valoare de 1000 lei și 150 000,00 ruble rusești (echivalentul în lei 49 500 lei), astfel cauzându-i părții vătămăte daune în proporții deosebit de mari în valoare de 245 000,00 lei.

Astfel, prima instanță a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (5) Cod penal – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșite în proporții deosebit de mari și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal – Atragerea minorilor la activitatea criminală sau instigarea lor la săvârșirea infracțiunilor, precum și determinarea minorilor la săvârșirea unor fapte imorale (cerșetorie, jocuri de noroc, desfrâu etc.), săvârșite de o persoană care a atins vârsta de 18 ani.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Felișcan Victor în interesele inculpatului Preida Maxim solicitând casarea sentinței cu emiterea unei sentințe de achitare invocând că:

- nu este de acord cu soluția primei instanțe, deoarece a considerat că prima instanță nu a administrat probe veridice, pertinente, concludente care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) și art. 208 alin. (1) Cod penal;

- prima instanță nu a avut temei legal de a-1 condamna pe inculpat în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, deoarece prin încheierea din 24 decembrie 2015 s-a dispus reluarea cercetării judecătorești pe cauza penală de învinuire a inculpatului și aceasta s-a petrecut după ce în cadrul dezbaterilor judiciare din 14 ianuarie 2016 a obiectat că inculpatului nu i-a fost prezentată învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, fapt ce se confirmă prin procesul-verbal de audiere a bănuitului (f.d.53 v.I) unde se menționează cert că se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal; ordonanța de punere sub învinuire din 11 noiembrie 2014 (f.d.54 v.I) unde se vorbește doar despre indicii infracțiunii art. 186 alin. (5) Cod penal; procesul-verbal de audiere a învinuitului din 11 noiembrie 2014 (f.d.57 v.I) unde este audiat doar în baza art. 186 alin. (5) Cod penal;

- pornind de la faptul că însuși judecătorul a constatat că inculpatului nu i-a fost adusa la etapa urmării penale învinuirea în instigarea minorului, nu era în

drept să-l condamne în baza acestei norme, fiind vorba de o gravă eroare judiciară și un precedent extrem de nefast pentru jurisprudența națională;

- fiindcă organul de urmărire la etapa urmăririi și ulterior procurorul au omis să îi prezinte învinuirea, în special rechizitoriul cu indicarea art. 208 Cod penal, au survenit următoarele consecințe de ordin juridic și procesual:

a) În sensul jurisprudenței CEDO, (Hotărârea din 19.12.1989 Kamasinski vs. Austria, p.79), rechizitoriul joacă un rol crucial în procesul penal și din momentul elaborării acestuia, inculpații sunt în mod oficial înștiințați cu privire la aspectele de fapt și de drept ale acuzațiilor ce li se aduc cu consemnarea acestui fapt în documente anexate la dosarul penal de care este responsabil acuzatorul de stat(art. 296 Cod de procedură penală);

b) Bănuitul, învinuitul a fost privat de dreptul să cunoască de ce este bănuित, învinuit, iar instanța a încălcat art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală „instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură” și „să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate”;

c) Bănuitul, învinuitul a fost privat în mod arbitrar de dreptul de a-și construi o apărare eficientă, de a solicita administrarea de probe în susținerea nevinovăției, mai ales că instanțele naționale motivează că neexercitarea de către bănuित, învinuit a unor căi procesuale (eventual art. 313 Cod de procedură penală) servește drept motiv pentru instanță de a considera că învinuitul a acceptat proba acuzației;

d) Bănuitului, învinuitului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil garantat în art. 6§1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale;

e) Procurorul asigurând temeinicia oricărei acuzații în materie penală trebuie să aibă posibilitate de a lua cunoștință și de a dezvolta toate probele, cererile sau excepțiile invocate de cealaltă parte (hotărârea CEDO din 27.03.1998 J.J. vs. Olanda; hotărârea CEDO din 25.09.2001 P.G. si J.H. vs. Marea Britanie) și dacă în urma dezbaterilor judiciare procurorul se convinge că datele cercetării judiciare nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 320 alin. (5) Cod de procedură penală, el este obligat să renunțe, parțial sau integral la învinuire sau la unele capete de învinuire și să expună instanței de judecată motivele renunțării la aceasta printr-o ordonanță motivată;

f) În pct.6 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19.06.2006 Buletinul Curții Supreme de Justiție, 2007, nr. 1, pag. 14 se explică "Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală";

- instanța nu a avut temei legal de a-l condamna pe inculpat în baza art.186 alin. (5) Cod penal, deoarece cauza penală a fost pornită în baza plângerii (f.d. 7 v. I) în care partea vătămată nu indică că bănuiește pe cineva anume, în special pe inculpat;

- în cererea din 08.11.2014 (f.d.27 v.I) Muntean Angela solicită să fie recunoscută parte vătămată și indică o sumă necunoscută (!) însă suma este acoperită cu corectorul, fiind scrisă cu manuscris suma de 245 000 lei, la care a obiectat prin obiecțiile nr. într. 9098 din 09.11.2016, fiind un act falsificat, mai ales că se contrazice cu datele din procesul-verbal cu privire la audierea bănuțului din 08.11.2014 (f.d.53) unde figurează deja altă sumă 300 000 lei;

- potrivit ordonanței de ridicare din 08.11.2014 (f.d.15 v.I) obiectele sustrate au fost ridicate de la Preida Angela și Preida Piotr, respectiv toate bunurile sustrate au fost găsite în familia Preida și nici un obiect sustras nu a fost ridicat de la Preida Maxim ceea ce era firesc dacă infracțiunea era comisă prin coautorat;

- potrivit recipisei din 28.11.2014 Muntean Angela a primit de la OUP Soroca obiectele sustrate ca urmare a ordonanței de ridicare din 08.11.2014;

- în cadrul cercetării judecătorești, partea vătămată Muntean Angela a declarat cu certitudine că nu are pretenții față de inculpat și nu are motive să creadă că el a participat la furt;

- organul de urmărire penală, bănuindu-l pe Preida Maxim în comiterea unei infracțiuni grave, nu a efectuat nici o percheziție la domiciliul inculpatului, nu au fost ridicate amprente de la locul comiterii infracțiunii, asupra lui nu au fost găsite bunuri furate;

- în procesul-verbal de reținere din 08.11.2014 a inculpatului (f.d.50 v.I) se indică la 9 lei, 2 bancnote a câte 10 dolari SUA și doar o bancnotă de 5 000 mii ruble rusești. De unde rezultă ca asupra sa nu au fost depistate obiecte furate, iar suma de 5 000 ruble înseamnă doar 1500 lei și nu a fost recunoscut ca corp delict după cum rezultă din rechizitoriu;

- bonul de plată a fost depistat anume la Preida Piotr, în pofida faptului că Preida Piotr era minor și nu putea vinde aurul la lombard, cum se insinua de acuzator, inclusiv în latura ce ține de instigarea minorului, fapt care nu s-a confirmat;

- este ilegală și nemotivată constatarea făcută de instanța de judecată din pag. 7 al. (5) din sentință: "Schimbarea declarațiilor de către martorul Preida Piotr, care în cadrul cercetării judecătorești a declarat că a comis furtul de unul singur și nu în coautorat cu inculpatul, instanța îl apreciază ca o poziție în scopul de a-și proteja prietenul de pedeapsa penală" și în acest sens prezintă câteva argumente fundamentale:

- dacă aceste afirmații nu erau importante pentru instanța de judecată și stabilirea adevărului, judecătorul nu l-ar fi întrebat pe martorul acuzării Preida Piotr cu insistență în ședințele din 25.05.2015 și 21.10.2015 când a spus adevărul – în ședință sau la urmărirea penală;

- în ședințele din 25.05.2015 (f.d.176 v.I) și 21.10.2015 (f.d.188 v.I) Preida Piotr a declarat cu fermitate, în repetate rânduri, că nimeni nu l-a influențat și spune adevărul în instanță, iar văzând că acesta este ferm în declarațiile sale, instanța alege altă cale și tratează declarațiile martorului ca intenția de a-l acoperi pe prietenul său, însă a neglijat faptul că la întrebarea adresată lui Preida Piotr de ce în cadrul cercetării judecătorești a spus altceva decât la urmărirea penală, acesta a răspuns: „Eu mă temeam, eu am întors totul, dacă ziceam că am furat singur, îmi era mai greu să întorc”, „Eu nu am de unde să întorc singur, am fost nevoit să întorc 150 000 ruble”;

- de asemenea, Preida Piotr a declarat în ședința înregistrată audio: „Au fost momente când eram foarte furios pe Preida Maxim”;

- după trimiterea dosarului în judecată Preida Maxim și Preida Piotr au rupt relațiile de prietenie și nu comunicau, ele devenind chiar dușmănoase și Preida Piotr nu avea nici un motiv să acopere pe cineva;

- în f.d.180 v. I Preida Piotr a afirmat că „În timpul când am fost prieteni, părinții au avut conflicte dar nu cunosc din ce motive fiindcă nu eram prezent, o data cu Maxim ne-am bătut” și „puteau să influențeze aceste relații a părinților asupra cazului dat”;

- prima instanță a ignorat și a apreciat critic declarațiile martorilor Preida Filanda, Preida Larisa, Gruia Aurica motivând că ar fi persoane din cercul apropiat al familiei, însă această motivație este ilegală deoarece:

a) Toți romii fac parte din comunitatea romilor și toți pot fi atribuiți la noțiunea de cerc apropiat pentru că în genere sânt puțini la număr, ceea ce este inadmisibil și nicidecum pe acest temei nu poate fi respinsă proba cu martori, or dacă era printre ei un moldovean, proba era pertinentă pentru instanță?;

b) martorii apărării au fost avertizați de răspunderea pentru darea declarațiilor mincinoase și au declarat fapte importante în contradictoriu cu poziția acuzatorului;

c) martorii au declarat că inculpatul a fost în văzul lor pe perioada cât a durat înmormântarea,

- martorii acuzării, prin care se pretindea că vor proba în favoarea învinuirii, în special Maslinicov Serghei, a menționat că executând comanda de taxi nu a înțeles ce discutau inculpatul și Preida Piotr pe banca din spate deoarece discutau în limba țigănească, nu a văzut careva bijuterii de aur la ei, nu aveau bagaj cu ei;

- prima instanță și-a bazat sentința în special pe procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.11.2014, ignorând cumulul de alte probe, declarațiile inculpatului, procesul-verbal de confruntare (f.d.23 v.I) unde inculpatul neagă participarea sa, iar alte probe directe nu au fost administrate;

- pe f.d.23 (verso) Preida Piotr vorbește despre o cutie în care era aur, pe când în procesul-verbal de cercetare la fața locului (verso) acesta vorbește despre altceva: 2 „șcatulce”, declarații contradictorii, fără o apreciere din partea instanței;

- este evident că prima instanță nu a aplicat art. 101 alin. (1) alin. (3) Cod de procedură penală. De asemenea, obiectează în privința mai multor probe falsificate:

în recipisa (f.d.86 v.I) nu este semnătura inculpatului, aceasta diferă esențial fiind observat cu ochiul neînarmat de semnătura din procesul-verbal de confruntare (f.d.23 v.I) și procesul-verbal de audiere a învinuitului din 11.11.2014 (f.d.57 v.I), în f.d.76 v.I nu este semnătura inculpatului;

3.1 Avocatul Felișcan Victor în interesele inculpatului Preida Maxim a contestat cu recurs și încheierea Judecătorei Soroca din 23.11.2016 privind respingerea ca tardive a obiecțiilor împotriva procesului verbal al ședinței judiciare, cu invocarea următoarelor considerente:

- după emiterea sentinței din 27.10.2016, la etapa de formulare a cererii de apel, a constatat un șir de inexactități comise în procesul-verbal al ședinței de judecată, menționează că potrivit art. 83 alin. (3) Cod de procedură penală „Grefierul poartă răspundere personală pentru caracterul complet și exactitatea procesului-verbal al ședinței de judecată, la întocmirea căruia este independent de indicațiile oricărei persoane în ceea ce privește conținutul înscrisurilor din procesul-verbal”, iar președintele ședinței semnează procesul – verbal confirmând plenitudinea procesului-verbal;

- în temeiul art. 336 alin. (7) Cod de procedură penală, a solicitat instanței de judecată să examineze posibilitatea consemnării unor inexactități strecurate în procesul-verbal al ședinței de judecată și anume audierea martorului acuzării Preida Piotr;

- prin încheierea Judecătorei Soroca din 23.11.2016 au fost respinse ca tardive obiecțiile depuse de avocat, dat fiindcă încheierea separat nu se supune nici unei căi de atac, exercită dreptul de a contesta încheierea odată cu examinarea apelului;

- a considerat încheierea din 23.11.2016 ilegală motivând: potrivit normei prevăzute în art. 83 alin. (3) Cod de procedură penală, exactitatea procesului-verbal al ședinței de judecată este asigurat de completul de judecată, iar avocatul nu are obligația să supravegheze lucrul instanței; dat fiindcă exactitatea procesului verbal face parte din obligațiunile de serviciu, lipsa unor obiecții nu poate înlătura viciul evident pe care instanța în orice caz este obligată să îl înlătore; vorbind despre formularea obiecțiilor este de remarcat că au fost impuse următoarele dificultăți tehnice de redactare:

a) Obiecțiile nu pot fi formulate în termenul cerut de instanță pentru că doar comparând declarațiile scrise ale participanților cu înregistrările audio, putem depista omisiunile sau inexactitățile;

b) CD-ul cu înregistrările audio se eliberează doar după achitarea taxei de stat de 20 lei la o instituție financiară;

c) CD-ul nu este eliberat în ziua când se achită taxa, fiind necesară înregistrarea pe CD, grefierul fiind implicat în alte ședințe de judecată;

d) studierea procesului-verbal al fiecărei ședințe de judecată pe suport hârtie necesită nu o singură zi, cu permisiunea instanței, în pauzele dintre ședințe și

audierea înregistrărilor de pe CD poate fi efectuată doar în biroul avocatului, iar compararea lor necesită timp;

e) avocatul este implicat în alte ședințe de judecată de rând cu judecătorul, având în vedere dificultățile tehnice obiective și restrângerea timpului pentru a generaliza inexactitățile strecurate în procesul-verbal al ședinței, a considerat că respingerea obiecțiilor este ilegală, contrară dreptului la un proces echitabil consfințit în art. 6§1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale;

- studiind atent înregistrările audio a ședinței de judecată din 25.05.2015 și 21.10.2015 când a fost audiat martorul acuzării Preida Piotr, declarațiile căruia au fost fundamentale pentru acuzare, a depistat inexactități esențiale. Inexactitățile esențiale și lipsa plenitudinii procesului-verbal au afectat corectitudinea cercetării judecătorești și soluția instanței de judecată, unele declarații a lui Preida nu au fost înscrise din ședința din 25.05.2015, 21.10.2015 - audierea repetată a martorului Preida Piotr.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări, a fost respins ca tardiv recursul declarat împotriva încheierii.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel verificând respectarea termenului de atac împotriva încheierii Judecătoriei Soroca din 23.11.2016 privind respingerea ca tardive a obiecțiilor înaintate de avocatul Felișcan Victor asupra procesul-verbal al ședinței judiciare, a constatat că recursul este tardiv indicând că din materialele cauzei rezultă că avocatului inculpatului i-a fost expediată încheierea prin scrisoarea din 23.11.2016, avocatul înaintând recurs la data de 31.01.2017 (f.d. 56-59 v.II) cu depășirea evidentă a termenului de atac de 15 zile prevăzut pentru încheieri.

Mai mult, instanța de apel a considerat că nu pot fi reținute afirmațiile avocatului precum că a atacat cu apel sentința și se consideră că apelul a fost depus și împotriva încheierii din 23.11.2016, deoarece încheierea a fost emisă după pronunțarea sentinței din 27.10.2016.

Instanța de apel, audiind participanții la proces, verificând argumentele invocate în apel prin prisma probelor administrate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a ajuns la concluzia că apelul urmează a fi respins ca nefondat din următoarele considerente:

Instanța de apel a ținut cont de declarațiile date de Preida Piotr în cadrul ședinței judiciare, prin care a declarat că a comis furtul împreună cu inculpatul, declarații care sunt în coroborare de declarațiile părții vătămate, precum și cu declarațiile date de Preida Piotr în cadrul verificării declarațiilor la fața locului, unde în cadrul acțiunii procesuale minorul Preida Piotr a declarat că a comis furtul cu inculpatul, la fel în cadrul confruntării petrecute între inculpat și Preida Piotr, ultimul a susținut că inculpatul a participat împreună cu el la sustragerea bunurilor de la partea vătămată.

Aceste declarații sunt în coroborare și cu elementele de fapt dobândite din declarațiile părții vătămate, care a declarat că Preida Piotr i-a comunicat că a comis furtul cu inculpatul fiindu-i restituite o parte din bunurile sustrase, precum și cu rezultatele acțiunilor procesuale petrecute pe caz printre care procesul-verbal de ridicare a bunurilor sustrase de la partea vătămată care au fost restituite părții vătămate, în cadrul reținerii inculpatului asupra sa la fel fiind ridicate 5000 ruble rusești, precum și alte probe, care în cumul constituie un material probator care confirmă complet vina inculpatului în faptele incriminate.

Faptul că Preida Piotr fiind audiat în calitate de martor pe cauza penală respectivă în cadrul ședinței primei instanțe și-a schimbat declarațiile și a declarat că a comis furtul singur nu a fost reținut, deoarece se combat cu însăși declarațiile sale date în cadrul ședinței judiciare și în cadrul urmăririi penale în timpul petrecerii acțiunilor procesuale cu participarea sa, și anume procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul faptei, unde ultimul a povestit amănunțit că a comis furtul împreună cu inculpatul, la fel în cadrul confruntării petrecute cu inculpatul, declarațiile respective anume despre faptul comiterii furtului cu inculpatul fiind sprijinite prin probele cercetate pe caz, printre care și sentința de încetare a procesului penal în privința lui Preida Piotr în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 al. (5) Cod penal, potrivit căreia se indică și declarațiile lui Preida Piotr, care a recunoscut că a comis furtul împreună cu Preida Maxim, temei de a le pune la îndoială instanța de apel nu a stabilit.

Mai mult, instanța de apel a ajuns la concluzia că nu există dubii rezonabile în ce privește vina inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 al. (5) Cod penal sub formă de furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari, precum și art. 208 al. (1) Cod penal sub formă de instigarea minorului la săvârșirea infracțiunii, săvârșită de o persoană care a atins vârsta de 18 ani, vinovăția lui fiind dovedită incontestabil prin ansamblul de probe administrat în materialele cauzei penale.

Argumentele precum că Preida Piotr și-a schimbat declarațiile pe motiv că spune adevărul și că a declarat anterior că a comis fapta cu inculpatul deoarece se temea, că a fost influențat de relațiile părinților, instanța de apel nu le-a reținut pe motiv că sunt cu caracter de declarație, fiind doar un mijloc de eliberare a inculpatului de răspundere penală.

La fel, au fost respinse ca declarative afirmațiile avocatului referitor la dezacordul cu sentința pe motiv că prima instanță nu a administrat probe veridice, pertinente, concludente care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului motivând prin faptul că sunt combătute prin ansamblul de probe cercetate.

Instanța de apel, a menționat că referirea avocatului la procesele – verbale de confruntare și de verificare la fața locului nu pot fi luate în considerație în favoarea inculpatului pe motiv că ele confirmă vinovăția inculpatului în comiterea faptelor incriminate.

Referitor la argumentul părții apărării despre declarațiile părții vătămate, instanța de apel a indicat că ultima a declarat că din cuvintele lui Preida Piotr cunoaște că inculpatul a participat la furt, iar faptul că partea vătămată nu are pretenții față de inculpat nu demonstrează că inculpatului nu a participat la sustragerea bunurilor.

Nu au fost reținute nici argumentele aduse de apărare că prima instanța nu a avut temei de a-l condamna pe inculpat în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, deoarece prin încheierea din 24.12.2015 s-a dispus reluarea cercetării judecătorești după ce în cadrul dezbaterilor judiciare din 14.01.2016 a obiectat că inculpatului nu i-a fost prezentată învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, fapt ce se confirmă prin procesul-verbal de audiere a bănuțului (f.d.53 v.I) unde se menționează cert că se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal; ordonanța de punere sub învinuire din 11.11.2014 (f.d.54 v.I) unde se vorbește doar despre indicii infracțiunii art. 186 alin. (5) Cod penal; procesul-verbal de audiere a învinuitului din 11.11.2014 (f.d.57 v.I) unde este audiat doar în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, fiind nefondate, instanța de apel indicând că de fapt ordonanța de învinuire în privința inculpatului din 05.01.2015 conține învinuirea adusă în baza art. 186 al. (5) și art. 208 al. (1) Cod penal, ordonanța respectivă fiind tradusă și înmănată inculpatului, cât și avocatului, fapt ce reiese din f.d.75-76 volumul I.

La fel rechizitoriul conține referirea la învinuirea adusă inculpatului în baza art. 186 al. (5), cât și în baza art. 208 al. (1) Cod penal (f.d.80-82 volumul I).

Faptul că nu a fost inclusă în traducerea rechizitoriului învinuirea în baza art. 208 al. (1) Cod penal nu poate fi reținut, deoarece de fapt în ordonanța de învinuire, cât și în traducerea primită de inculpat este indicată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 al. (1) Cod penal, astfel instanța de apel indicând că prima instanță a asigurat dreptul inculpatului înmănând traducerea rechizitoriului cu învinuirea indicată în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la data de 04.02.2016 (f.d. 217-218 v.I).

Instanța de apel a constatat că au un caracter declarativ și argumentele apărării precum că însuși judecătorul a constatat că inculpatului nu i-a fost adusa la etapa urmăririi penale învinuirea în instigarea minorului, nu era în drept să-l condamne în baza acestei norme, fiind vorba de o gravă eroare judiciară și un precedent extrem de nefast pentru jurisprudența națională, că deoarece organul de urmărire la etapa urmăririi și ulterior procurorul au omis să îi prezinte învinuirea, în special rechizitoriul cu indicarea art. 208 Cod penal, au survenit consecințe de ordin juridic și procesual, fiind cu caracter de declarație, mai ales că de fapt ordonanța de învinuire cu indicarea învinuirii în baza art. 208 al. (1) Cod penal, inculpatul și apărarea au primit în cadrul urmăririi penale.

La fel nu a fost luat în considerație invocarea jurisprudenței CEDO, că rechizitoriul joacă un rol crucial în procesul penal și că inculpatul a fost privat de dreptul să cunoască de ce este bănuț, învinuit din motiv că instanța de apel a

stabilit că învinuitul Preida Maxim a primit traducerea ordonanței de învinuire cu indicarea învinuirii complete.

Mai mult, instanța de apel a indicat că inculpatului i-a fost prezentat rechizitoriul, fiindu-i oferit timp pentru apărare, nu au fost admise încălcări a prevederilor art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, inculpatul a avut acces la materialele cauzei, cât ține de inadmisibilitatea probelor, instanța de apel nu a constatat careva probe inadmisibile afirmațiile fiind declarative, la fel nu a fost stabilită încălcarea dreptului la un proces echitabil fiind invocat de către avocat art. 6.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, la fel nu au putut fi luate în considerație nici argumentele precum că procurorul asigurând temeinicia oricărei acuzații în materie penală trebuie să aibă posibilitate de a lua cunoștință și de a dezvolta toate probele, cererile sau excepțiile invocate de cealaltă parte (hotărârea CEDO din 27.03.1998 J.J. vs. Olanda; hotărârea CEDO din 25.09.2001 P.G. și J.H. vs Marea Britanie) și dacă în urma dezbaterilor judiciare procurorul se convinge că datele cercetării judiciare nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 320 alin. (5) Cod de procedură penală, el este obligat să renunțe, parțial sau integral la învinuire sau la unele capete de învinuire și să expună instanței de judecată motivele renunțării la aceasta printr-o ordonanță motivată.

Instanța de apel a mai indicat că din probe se demonstrează cert vinovăția inculpatului, astfel fiind calificate ca declarative și afirmațiile părții apărării invocând pct. 6 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție deoarece derogări în aspectul indicat nu s-au stabilit.

Cât ține de afirmațiile apărării precum că au fost falsificate acte de către partea vătămată ce ține de mărimea prejudiciului, instanța de apel le-a respins ne fiind stabilit falsificarea actelor, mai mult învinuirea a fost adusă în sustragerea a 245 000 lei dar nu 300 000 lei, iar procesul – verbal f.d. 53 v. I nu constituie ordonanță de învinuire.

La fel sau respins și afirmațiile precum că toate obiectele sustrase au fost găsite la familia lui Preida Piotr, la inculpat fiind depistate 5000 ruble rusești, instanța de apel indicând faptul că o parte din bunuri au fost depistate la Preida Piotr și nu la inculpat nu dovedește nevinovăția inculpatului pe motiv că vinovăția lui a fost dovedită prin alte probe, iar faptul că la inculpat a fost depistat 5000 ruble rusești, confirmă declarațiile lui Preida Piotr că a săvârșit infracțiunea împreună cu inculpatul.

Nu au fost luate în considerație nici afirmațiile precum că organul de urmărire penală, bănuindu-l pe inculpat în comiterea unei infracțiuni grave, nu a efectuat nici o percheziție la domiciliul inculpatului, nu au fost ridicate amprente de la locul comiterii infracțiunii, asupra lui nu au fost găsite bunuri furate, deoarece faptul neefectuării percheziției anume la domiciliul inculpatului și neridicarea amprentelor de la locul comiterii nu demonstrează nevinovăția lui, mai ales că vina

lui se dovedește prin declarațiile părții vătămate, a martorului Preida Piotr și prin rezultatele acțiunilor procesuale.

La fel, nu au fost reținute afirmațiile ce țin de faptul că este ilegală și nemotivată constatarea făcută de prima instanță din pag. 7 al. (5) din sentință: "Schimbarea declarațiilor de către martorul Preida Piotr, care în cadrul cercetării judecătorești a declarat că a comis furtul de unul singur și nu în coautorat cu inculpatul, instanța îl apreciază ca o poziție în scopul de a-și proteja prietenul de pedeapsa penală", fiind afirmative, mai ales că anterior martorul Preida Piotr a indicat la comiterea faptei de sustragere împreună cu inculpatul, în sensul dat fiind emisă și sentință de încetare a procesului penal pe epizodul dat a lui Preida Piotr în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 al. (5) Cod penal, în urma împăcării părților, în sentință fiind redată și declarațiile lui Preida Piotr că a comis sustragerea împreună cu inculpatul, nici afirmațiile aduse de apărare că dacă aceste afirmații nu erau importante pentru instanța de judecată și stabilirea adevărului, judecătorul nu l-ar fi întrebat pe martorul acuzării Preida Piotr cu insistență în ședințele din 25.05.2015 și 21.10.2015 când a spus adevărul – în ședință sau la urmărirea penală, că în ședințele din 25.05.2015 (f.d.176v. I) și 21.10.2015 (f.d.188 v.I) Preida Piotr a declarat cu fermitate, în repetate rânduri, că nimeni nu l-a influențat și spune adevărul în instanță, iar văzând că acesta este ferm în declarațiile sale, instanța alege altă cale și tratează declarațiile martorului ca intenția de a-l acoperi pe prietenul său, însă a neglijat faptul că la întrebarea adresată lui Preida Piotr de ce în cadrul cercetării judecătorești a spus altceva decât la urmărirea penală, acesta a răspuns: „Eu mă temeam, eu am întors totul, dacă ziceam că am furat singur, îmi era mai greu să întorc”, „Eu nu am de unde să întorc singur, am fost nevoit să întorc 150 000 ruble”, declarațiile acestuia în acest sens au fost înregistrate audio, nu au fost reținute pe motiv că sunt declarative, mai mult instanța de apel a indicat că declarațiile părții apărării precum că relațiile dintre inculpat și Preida Piotr au devenit dușmănoase și Preida Piotr era furios pe inculpat și nu avea motiv să-l acopere pe inculpat nu au fost luate în considerație pe motiv că anume schimbarea declarațiilor de către Preida Piotr a fost făcută în favoarea inculpatului.

Instanța de apel a respins și argumentele apărării precum că prima instanță a ignorat și a apreciat critic declarațiile martorilor Preida Filanda, Preida Larisa, Gruia Aurica motivând că ar fi persoane din cercul apropiat al familiei că această motivație este ilegală, deoarece aceste argumente nu au putut fi reținute ca fondate, afirmațiile fiind pur declarative, mai ales că în constatarea vinei inculpatului sunt prezentate probe care dovedesc vina inculpatului în faptele incriminate, la fel au fost calificate ca declarative afirmațiile că toți romii fac parte din comunitatea romilor și toți pot fi atribuiți la noțiunea de cerc apropiat pentru că în genere sunt puțini la număr, ceea ce este inadmisibil și nicidecum pe acest temei nu poate fi respinsă proba cu martori, deoarece de fapt de prima instanță au fost apreciate

corect declarațiile respective, ținând cont de faptul că restul probelor dovedesc anume vina inculpatului în faptele incriminate.

Argumentul că prima instanță și-a bazat sentința în special pe procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.11.2014, ignorând cumulul de probe, declarațiile inculpatului, procesul-verbal de confruntare (f.d.23 v.I) unde inculpatul neagă participarea sa, iar alte probe directe nu au fost administrate, că pe f.d.23 (verso) Preida Piotr vorbește despre o cutie în care era aur, pe când în procesul-verbal de cercetare la fața locului (verso) acesta vorbește despre altceva: 2 „șcatulce”, calificându-le ca declarații contradictorii, lăsate fără o apreciere din partea primei instanței, în sensul dat instanța de apel le-a respins ca fiind declarative, mai ales că declarațiile lui Preida Piotr prin care indică că a fost la sustragere cu inculpatul sunt întărite de restul probelor cercetate.

Mai mult, instanța de apel a ținut să menționeze că apelul a fost cu expunerea argumentelor care nu corespund realității, cu împrejurările și cu soluția primei instanțe.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Felișcan Victor în numele inculpatului Preida Maxim, indicând temeiurile de recurs din art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea totală a sentinței și a deciziei cu achitarea inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 208 alin. (1) și art. 188 alin. (5), invocând că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde;

- s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale;

- instanța de apel a ignorat argumentul expus de avocat privind ilegalitatea condamnării lui Preida Maxim în baza art. 208 alin. (1) Cod penal;

- instanța de apel a ignorat faptele ce dovedesc faptul că lui Preida Maxim nu i-a fost înaintată învinuirea în baza art. 208 alin. (1) Cod penal:

- prin încheierea din 24.12.2015 prin care s-a dispus reluarea cercetării judecătorești pe motiv că am obiectat că clientului meu nu i-a fost prezentată învinuirea pe art. 208 alin. (1) Cod penal;

- prima instanță a considerat întemeiat argumentul avocatului expus în dezbateri și în pct. 5 din încheierea motivată a menționat: "în cadrul deliberării asupra chestiunilor de fapt și de drept instanța a stabilit că, Preida Maxim este vorbitor de limbă rusă, iar reieșind din materialele dosarului s-a constatat că, acuzarea a înaintat lui Preida Maxim rechizitoriul tradus în limba rusă numai pe art. 186 alin.(5) CP fiind omisă învinuirea pe art. 208 alin.(1) Cod Penal";

- procesul verbal de audiere a bănuitului (f/d 53 v.I) unde se menționează cert că se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal;

- ordonanța de punere sub învinuire din 11.11.2014 (f/d 54 v.I) unde se vorbește doar despre indicii infracțiunii art. 186 alin. (5) Cod penal;

- procesul-verbal de audiere a învinuitului din 11.11.2014 (f/d 57 v.I) unde este audiat doar în baza art. 186 alin. (5) Cod penal;

- pornind de la faptul că însuși judecătorul primei instanțe a constatat că inculpatului Preida Maxim nu i-a fost adusă la etapa urmăririi penale învinuirea în instigarea minorului, nu exista temei legal să fie condamnat pentru o faptă neincrimată, în caz contrar sunt încălcate prevederile art. 6 alin. (3) lit. a) din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale „Orice acuzat are, mai ales, dreptul să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa” în coroborare cu art. 6 alin. (3) lit. b) din Convenție „Orice acuzat are, mai ales, dreptul să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale”;

- având în vedere că eroarea și omisiunea a fost comisă de acuzator încă la etapa urmăririi penale, pe lângă încălcarea dreptului art. 6 alin. (3) lit. a) și art. 6 alin. (3) lit. b) din Convenție, invoc îngrădirea dreptului avocatului de a-și construi o apărare clientului său în limitele învinuirii înaintate;

- aprecierea instanței de apel din pag.13 "Mai mult, inculpatului i-a fost prezentat rechizitoriu tradus, fiindu-i oferit și timp pentru apărare, derogări în aspectul indicat de apărare nefiind stabilite" este abuzivă pentru că contravine dreptului la un proces echitabil, principiului egalității armelor în proces, contradictorialității, pe motiv că dacă era cunoscut cu învinuirea adusă la etapa urmăririi penale, era în drept să contrazică, să combată cu alte probe învinuirea prin una sau mai multe procedee: audierea suplimentară a lui Preida Maxim, audierea suplimentară a părții vătămate, audierea lui Preida Piotr cu referință la instigare, solicitarea confruntării dintre Preida Maxim pe de o parte și Preida Piotr, Muntean Angela etc;

- este abuziv ca inculpatul să afle despre învinuirea sa abia la etapa deliberării și reluării cercetării judecătorești cu omiterea tuturor fazelor obligatorii procesului penal;

- instanțele au ignorat art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală;

- vinovăția lui Preida Piotr nu a fost dovedită prin sentința din 02.03.2015 fiindcă, în acea sentință instanța s-a referit doar la încetare în legătură cu împăcarea, fără a da apreciere probelor acuzației;

- în cadrul procesului penal în privința lui Preida Maxim nu a fost dovedită vinovăția în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal și autoratul lui Preida Piotr, cu atât mai mult instanța de apel nu avea temei să califice co-autoratul cu Preida Maxim;

- deținerea de către Preida Maxim a sumei de 5000 ruble rusești nicidecum nu înseamnă că aceste ruble provin din banii furăți de la Preida Angela, or banii nu au fost însemnați. În caz contrar, ajungem la o absurditate că oricare persoană care deține ruble este potențial autor al furtului din casa părții vătămate;

- romii migrează doar în țările CSI, preponderent în Rusia și rubla rusească este valuta cea mai des răspândită ca modalitate de plată și este pe poziția 3 în toate instituțiile financiare, casele de schimb în R. Moldova după dolarul american și euro;

- la domiciliul inculpatului Preida Maxim nu au fost efectuate careva percheziții pentru a depista banii furăți, iar pretinsul „autor” trebuia să se pricopsească cu cel puțin jumătate din banii furăți, dacă acest lucru ar fi fost adevărat;

- din declarațiile în ședința din 25.05.2015 a lui Preida Piotr rezultă că doar acesta știa unde a ascuns bunurile furate, banii în valoare de 5000 ruble rusești depistați la inculpat nu au fost recunoscute ca corpuri delictive și bonul de plată de la vânzarea obiectelor din aur a fost depistat la Preida Piotr;

- instanța de apel a ignorat declarațiile lui Preida Piotr sub jurământ;

- avocatul nu este obligat să someze instanța să-și îndeplinească obligațiunile stabilite prin lege la îndeplinirea actului justiției, în situația când cetățeanul care se bucură de prezumția nevinovăției este pus sub acuzare de un sistem coercitiv, instituțional, finanțat din banii contribuabililor, cu reguli stricte, mimându-se de fapt asigurarea unui proces deplin din moment ce obiecțiile avocatului referitoare la plenitudine sunt limitate prin careva termene;

- prima instanță și-a bazat sentința pe procesul – verbal de cercetare la fața locului din 06.11.2014 ignorând alte probe;

- indică că prima instanță atât și instanța de apel nu au aplicat art. 101 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, invocând mai multe falsificări admise de instanță:

- în recipisa (f.d. 86 v.I) nu este semnătura inculpatului;

- în f.d. 76 v.I nu este semnătura inculpatului;

- este ilegal argumentul instanței de apel că: la etapa de prezentare a materialelor de urmărire penală, atât inculpatul cât și avocatul său nu au înaintat obiecții asupra probelor și nici încălcarea prevederilor procedurale nu au fost invocate pe motiv că contravine art. 21 din Constituție în coroborare cu art. 8 alin.

(2) Cod de procedură penală, art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală;

- consideră că rolul instanței nu este să taxeze avocatul pentru faptul că a dovedit sau nu a dovedit să depună într-un interval de timp careva obiecții;

- insistă asupra declarațiilor martorului Preida Piotr în ședințele de judecată din 25.05.2015 și 21.10.2015;

- instanța de apel a aplicat o normă inexistentă când a respins ca tardiv recursul declarat asupra încheierii din 23.11.2016 utilizând sintagma „termenul de atac de 15 zile prevăzut pentru încheieri”;

- Preida Piotr fiind audiat în calitate de bănuit nu era avertizat de răspunderea pe care o poartă pentru darea declarațiilor mincinoase sau pentru refuzul de a face declarații, profitând de dreptul de a declara orice în apărarea sa;

- Preida Piotr a ascuns banii și lucrurile furate la dânsul acasă și despre aceasta nu știa nimeni;

- Preida Piotr a declarat că este sărac, s-a temut că nu va fi în stare să restituie toată paguba părții vătămate, din acest motiv a arătat că Preida Maxim a fost cu el, s-a speriat de cele comise fiind minor la momentul comiterii infracțiunii;

- a fost avertizat în ședința de judecată de darea declarațiilor false și fiind sub jurământ a reiterat de câteva ori că spune adevărul anume în instanța de judecată, vrea să spună adevărul și nimeni din rudele lui Preida Maxim nu l-a influențat să spună altceva decât cele relatate în cadrul urmăririi penale;

- între Preida Piotr și Preida Maxim au existat certuri și neînțelegeri mari, au existat neînțelegeri și între rudele acestora, fapt care pune la îndoială obiectivitatea minorului Preida Piotr la etapa de urmărire penală care avea datorii;

- instanța de apel nu a dat curs, considerând declarative obiecțiile mele referitoare la corectările cu corectorul:

- f/d 21 în procesul verbal de verificarea declarațiilor la locul infracțiunii pe față și pe verso;

- f/d 27 în cererea lui Muntean Angela de recunoaștere în calitate de parte vătămată și stabilirea cuantumului prejudiciului este scrisă suma de 245 000 lei peste alte cifre corectate;

- f/d 42 (verso) în Procesul-verbal de audiere a martorului Gruia Angela;

- f/d 74 ordonanța de punere sub învinuire a lui Preida Maxim din 5 ianuarie 2015 este corectat anul;

- f/d 75 Ordonanța de punere sub învinuire (în limba rusă) este corectat anul 2015;

- datele din f.d. 74 și f.d. 75 se contrazic cu datele din încheierea Judecătoreiei Soroca din 24.12.2015 prin care s-a dispus reluarea cercetării judecătorești.

7. La recursul ordinar declarat de către avocatul Felișcan Victor în numele inculpatului Preida Maxim, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, pe motiv că este vădit neîntemeiat indicând că instanțele inferioare just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, corect încadrând acțiunile făptuitorului în baza art. 208 alin. (1) și art. 186 alin. (5) Cod penal.

La fel, a indicat că recurentul î-și motivează contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă modalitatea de reapreciere a materialului probatoriu nu se conține în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, mai mult, reține că instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat, s-a pronunțat asupra

tuturor motivelor apelantului, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate și a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității ei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul indică ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și s-au aplicat pedepse individuale contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele-temeiurile de recurs invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal în urma cercetării materialelor cauzei constată că acesta nu și-a găsit confirmarea, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat, întemeindu-și soluția de menținere a sentinței primei instanțe, prin care inculpatul Preida Maxim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 208 alin. (1), 188 alin. (5) Cod penal, în baza probelor verificate și apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, iar decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în decizia contestată.

Mai mult, nu pot fi reținute argumentele aduse de apărare că instanța nu a avut temei legal de a-l condamna pe Preida Maxim în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, deoarece prin încheierea din 24.12.2015 s-a dispus reluarea cercetării judecătorești pe cauza penala de învinuire a lui Preida Maxim și aceasta s-a petrecut după ce în cadrul dezbaterilor judiciare din 14.01.2016 a obiectat că inculpatului nu i-a fost prezentată învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, fapt ce se confirmă prin procesul-verbal de audiere a bănuțului (f.d.53 v.I) unde se menționează cert că se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal; ordonanța de punere sub învinuire din 11.11.2014 (f.d.54 v. I) unde se vorbește doar despre indicii infracțiunii art. 186 alin. (5) Cod penal; procesul-verbal de audiere învinuitului din 11.11.2014 (f.d.57 v. I) unde este audiat doar în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, fiind nefondate.

În aspectul dat, Colegiul penal ține să indice, că de fapt ordonanța de învinuire în privința inculpatului din 05.01.2015 conține învinuirea adusă în baza art. 186 alin. (5) art. 208 alin. (1) Cod penal, ordonanța respectivă fiind tradusă și înmănată învinuitului Preida Maxim, cât și avocatului, fapt ce reiese din f.d.75-76 volumul I.

La fel rechizitoriul conține referirea la învinuirea adusă lui Preida Maxim în baza art. 186 alin. (5), cât și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal(f.d. 80-82 v. I).

Faptul că nu a fost inclusă în traducerea rechizitoriului învinuirea în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, nu poate fi reținut, deoarece de fapt în ordonanța de învinuire, cât și în traducerea primită de inculpat este indicată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de fond a asigurat dreptul inculpatului și a înmănat traducerea rechizitoriului anume cu învinuirea indicată în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la data de 04.02.2016, fapt ce rezultă din recipisa anexată la materialele cauzei, cât și procesul verbal al ședinței judiciare (f.d. 217, 218 v. I), fiind acordat și termen apărării în sensul dat.

Ce ține de temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, în sensul că „nu au fost întrunite elementele infracțiunii” prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal, Colegiul penal verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea imputată, o consideră ca neîntemeiată.

Colegiul penal reține, că instanța de apel descriind probele în decizie (f.d. 82 – 83 v.II), a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei metode de apreciere a probelor, ce au servit ca temei pentru soluționarea elementelor de fapt, pe care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului Preida Maxim în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 208 alin. (1), 186 alin. (5) Cod penal.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile

asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CEDO, hotărârea *Albert vs România* din 16.02.2010.

Astfel, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Mai mult, Colegiul penal, respinge argumentele recurentului precum că sunt probe care demonstrează lipsa elementelor infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal, și că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită prin sentința din 02.03.2015, pe motiv că prin sentința din 02.03.2015 a fost încetată cauza penală pe altă persoană în legătură cu împăcarea iar în cadrul procesului penal nu a fost dovedită vinovăția în comiterea infracțiunii, Colegiul penal indică că în decizia instanței de apel (f.d. 84 v. II) sa argumentat faptul că a fost dovedită vinovăția, la fel instanța de recurs indică la procesul – verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 02 decembrie 2014, procesul – verbal de confruntare și declarațiile date de martorul Preida Piotr în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, unde martorul Preida Piotr recunoaște că a săvârșit fapta împreună cu inculpatul Preida Maxim;

La fel, instanța de recurs constată ca declarative și argumentele precum că prima instanță și-a bazat sentința pe procesul – verbal de cercetare la fața locului ignorând alte probe, pe motiv că conform sentinței (f.d. 25 – 27 v. II) sunt indicate și enumerate probele pe care s-a bazat soluția de condamnare, mai mult, sunt indicate și declarațiile martorului Preida Piotr (f.d. 25 v.II) unde declară că a săvârșit furtul împreună cu Preida Maxim (f.d. 186 v.I).

Cât ține de argumentul precum că instanțele au admis mai multe falsificări ca: semnătura inculpatului în recipisă din (f.d. 86 v.I); la f.d. 76 v.I nu este semnătura inculpatului; Colegiul penal menționează că pe recipisă și pe ordonanța de punere sub învinuire în limba rusă este și semnătura avocatului inculpatului care sa semnat împreună cu inculpatul.

Instanța de recurs, constată că instanța de apel, corect a apreciat critic, având caractere declarative fiind mijloace de eliberare a inculpatului de răspunderea penală, declarațiile martorului Preida Piotr date în ședințele de judecată din 25.05.2015 și 21.10.2015, precum că a săvârșit infracțiunea singur și argumentul precum că Preida Piotr a declarat că este sărac, s-a temut că nu v-a fi în stare să restituie toată paguba, din acest motiv a arătat că Preida Maxim a fost cu el.

La fel, Colegiul penal constată că instanța de apel corect nu a dat curs, considerându-le declarative obiecțiile referitoare la corectările cu corectorul pe motiv că, corectările date nu schimbă nici cum esența declarațiilor, o corectare fiind făcută chiar în favoarea inculpatului fiind modificată valoarea prejudiciului din 300 000 lei în 245 000 lei.

Instanța de recurs, menționează că argumentul apărării precum că instanța de apel a aplicat o normă inexistentă când a respins ca tardiv recursul declarat asupra încheierii din 23.11.2016 utilizând sintagma „termenul de atac de 15 zile prevăzut pentru încheieri”, se constată a fi declarativ pe motiv că în conformitate cu art. 439 Cod de procedură penală „Termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac a apelului este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii.”

Colegiul penal, a conchis că argumentul invocat de apărare precum că: este ilegal argumentul instanței de apel că la etapa de prezentare a materialelor de urmărire penală, atât inculpatul cât și avocatul său nu au înaintat obiecții asupra probelor și nici încălcarea prevederilor procedurale nu au fost invocate, este declarativ pe motiv că prin f.d. 79 v. I se constată că nu au fost cereri înaintate, ce ține de argumentul precum că: Preida Piotr fiind audiat în calitate de bănuit nu era avertizat de răspunderea pe care o poartă pentru darea declarațiilor mincinoase sau pentru refuzul de a face declarații, profitând de dreptul de a declara orice în apărarea sa, iar când a dat declarații în calitate de martor a fost avertizat de darea declarațiilor false și a dat declarații veridice, ca argumente acceptate de către instanța de recurs, însă, menționează că atât prima instanță (f.d. 26 – 27, v.II) cât și instanța de apel (f.d. 84 – 85 v. II) s-au expus pe marginea acestor argumente și au motivat de ce au apreciat critic declarațiile ulterioare schimbate, argumentare considerată de Colegiul penal corectă indicând că într-adevăr, declarațiile martorului Preida Piotr prin care recunoaște că a săvârșit fapta împreună cu inculpatul coroborează cu celelalte declarații ale martorilor și a părții vătămate și cu alte probe din dosar.

Cât ține de temeiul care cade sub incidența art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, recurentul neindicând nici un argument în susținerea acestui temei, limitându-se doar la invocarea lui, mai mult în urma examinării materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa (f.d. 85-86 vol. II) corect și-a motivat soluția privind menținerea pedepsei aplicate, a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal și totodată a ținut cont și de criteriile de individualizare a pedepselor penale, prevăzute de art. 75 Cod penal, a luat corect în considerare, gravitatea infracțiunilor săvârșite care una dintre ele este gravă, precum și lipsa circumstanțelor atenuante sau agravante.

9. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

10. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Felișcan Victor în numele inculpatului Preida Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Preida Maxim Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **14 decembrie 2017**.

Președinte

Nicolaev Ghenadie

Judecători

Timofti Vladimir

Toma Nadejda